

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

20 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte - Petru Ursache,

judcătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti, Nadejda Toma,
Anatolie Țurcan,

judcând, fără participarea părților, recursul ordinar declarat de
procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Scutelnic Cătălin,
prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău
din 06 iunie 2017, în cauza penală în privința lui

Doloton Gheorghe XXXXX, născut la
XXXXX, originar din mun. *XXXXX*,
domiciliat în mun. *XXXXX*, or. *XXXXX*, str.
XXXXX, XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de fond: 18.03.2015-27.10.2016;

instanța de apel: 06.12.2017-06.06.2017;

instanța de recurs: 08.11.2017-20.02.2018,

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală
legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 27 octombrie
2016, Doloton Gh. a fost condamnat în baza art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal, la 3
ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de
dreptul de a ocupa funcții și exercita activități de administrare și gestionare a
substanțelor a căror circulație este interzisă sau limitată, pe un termen de 3 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut că, Doloton Gh. în
circumstanțe nestabilite de către organul de urmărire penală, a dobândit
substanța narcotică marijuana (uscată) 22,93 gr., care constituie proporții mari, și
neavând autorizația corespunzătoare, a păstrat și transportat substanța
respectivă, în scop de înstrăinare lui Gazea V. până la 09.09.2014, când a fost
depistată și ridicată de către colaboratorii de poliție în cadrul percheziției
corporale, efectuate în biroul nr. 23 din incinta IP Botanica, mun. Chișinău.

Potrivit HG privind aprobarea Listei substanțelor stupefiante, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora nr. 79 din 23.01.2006, substanța narcotică marijuana, uscată, de la 2,0 gr - 500 gr., constituie proporții mari.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri avocații Eremei S. și Ciofu I. în numele inculpatului, care au solicitat:

avocatul Eremei S., casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea apelului declarat, autorul acestuia a indicat următoarele argumente:

- inculpatul atât în cadrul urmăririi penale, cât și la cercetarea judecătorească, vina de săvârșirea infracțiunii imputate nu a recunoscut-o;

- în speță nu este clar din care considerente de către colaboratorii de poliție nu a fost efectuată percheziția corporală la momentul stopării automobilului condus de inculpat, dacă se cunoșteau cu certitudine faptul că Doloton Gh. deține asupra sa substanțe narcotice pentru a fi înstrăinate lui Gazea V. și de ce percheziția corporală a fost efectuată la orele 20⁰⁰-20³⁰, adică peste câteva ore după ce inculpatul și pasagerul acestuia au fost conduși la IP Botanica;

- nu s-a constatat dacă după stopare de către colaboratorii de poliție și în timpul deplasării de la „Porțile orașului” spre IP Botanica, în automobilul inculpatului s-a aflat sau nu vre-un colaborator al poliției;

- inculpatul nu a cunoscut că deține în automobil pachetul cu substanță narcotică;

- percheziția corporală a fost efectuată la orele 20⁰⁰, astfel, reiese că inculpatul a deținut pachetul timp de patru ore asupra sa, fiind în același automobil cu persoana căreia urma să le înstrăineze și dacă nu au fost transmise în această perioadă de timp, care era locul unde urma a fi transmisă, circumstanță care se prezintă a fi dubioasă;

- în cadrul urmăririi penale au fost date declarații de către martorii Zatic Ig., Seminițchi I., Oală Al-dru și de Gazea V., acestea fiind contradictorii și dubioase;

- sentința se bazează pe declarațiile colaboratorilor poliției care au participat nemijlocit la efectuarea urmăririi penale, fiind persoane cointeresate, fapt care contravine prevederilor art. 90 alin. (3) pct. 4) Cod de procedură penală;

avocatul Ciofu I., a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea apelului declarat, autorul acestuia a indicat următoarele argumente:

- expunerea evazivă asupra faptei reținute prin rechizitoriu echivalează cu lipsa informației despre fapta incriminată, iar pe cale de consecință, cu neinformarea inculpatului cu privire la învinuirea înaintată;

- rechizitoriul prin care a fost sesizată instanța de judecată, în conținutul cărui partea descriptivă nu corespunde cu partea dispozitivă;
- instanța de fond eronat a dat apreciere probelor acumulate atât în cadrul urmăririi penale, cât și celor acumulate în cadrul anchetei judiciare;
- de către instanța de judecată nu au fost luate în considerație divergențele în declarațiile făcute de către martorul Gazea V., în cadrul urmăririi penale, cât și celor acumulate în cadrul anchetei judiciare;
- organul de urmărire penală nu au întreprins nici o măsură de investigație pentru stabilirea provenienței drogurilor, care ar fi fost procurate din or. Sîngera, mun. Chișinău;
- instanța de fond a ignorat obiecțiile apărării invocate în susținerile verbale și vădit a luat poziția acuzatorului de stat;
- instanța de fond, eronat a dat apreciere circumstanțelor și tuturor probelor acumulate în cadrul cauzei penale, ținând cont că inculpatul este invalid de gradul-II, are un copil minor la întreținere, este fără antecedente penale, inechitabil a emis o sentință de condamnare cu privațiune de libertate reală, punând în pericol întreținerea familiei și educația copilului minor.

4. Prin decizia Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 06 iunie 2017, au fost admise apelurile declarate, casată parțial sentința în partea stabilirii și individualizării pedepsei, fiind pronunțată o nouă hotărâre, prin care Doloton Gh. a fost condamnat în baza art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și exercita activități de administrare și gestionare a substanțelor a căror circulație este interzisă sau limitată, pe un termen de 3 ani, iar în temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite a fost suspendată condițional pe o perioadă de probațiune de 2 ani. În rest dispozițiile sentinței a u fost menținute.

5. Instanța de apel a conchis că, la pronunțarea sentinței, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că inculpatul este vinovat de comiterea infracțiunii de *păstrare și transportare a substanței narcotice în proporții mari, în scop de înstrăinare* (art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal), or, împrejurările ce dovedesc în afara oricăror dubii culpabilitatea lui Doloton Gh. au fost elucidate și constatate din totalitatea de probe acumulate la dosarul respectiv, fiind corect apreciate, cu respectarea prevederilor art. 101 Cod procedură penală, *din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.*

Prin justificarea probelor cercetate, instanța de apel a considerat dovedită cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Inculpatul, fiind audiat în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel, a susținut declarațiile date anterior în instanța de fond, însă, ulterior, a declarat că, își recunoaște integral vinovăția, se căiește de cele comise și solicită să-i fie

aplicată o pedeapsă non privativă de libertate, deoarece are vârstă înaintată și este invalid de gradul - II (f.d. 40, vol.II).

Pentru a evita repetări inutile, instanța de apel a însușit argumentele expuse de către instanța de fond și motivele din sentință, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în *cauza Albert vs. România din 16.02.2010*, a statuat că art. 6§1 din Convenție, deși obligația instanței să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fie examinat chestiunile esențiale supusă atenției sale.

5.1. Analizând în continuare circumstanțele speței și personalitatea inculpatului, instanța de apel a ajuns la concluzia că apelurile declarate urmează a fi admise în partea stabilirii și individualizării pedepsei, urmând ca acestuia să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, non-privativă de libertate.

În acest context, instanța de apel a considerat că, pedeapsa aplicată sub formă de închisoarea, de către instanța de fond este inequitabilă și neproporțională.

Astfel, ținând cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75-79 Cod penal, de principiului legalității, egalității, umanismului, proporționalității, principiul individualizării răspunderii penale și pedepsei penale, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de personalitatea inculpatului, care se caracterizează pozitiv, de vârsta acestuia, de starea de sănătate, de prezența unei persoane la întreținere, de lipsa antecedentelor penale, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, și-a recunoscut vina, s-a căit de cele comise; circumstanțe agravante nefiind stabilite, instanța de apel a considerat necesar de a aplica în privința lui Doloton Gh. prevederile art. 90 alin. (1) Cod penal.

Instanța de apel a considerat că, o pedeapsă non privativă de libertate este echitabilă la caz, care va atinge scopul legii penale de restabilire a echității sociale, corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane, or, inculpatului urmează a-i fi acordată șansa de a-și corija conduita și a demonstra că cele comise constituie un incident în biografia acestuia.

6. Împotriva deciziei instanței de apel declară recurs ordinar procurorul, care invocând temeii de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia și menținerea în vigoare a sentinței.

În motivarea recursului declarat, autorul acestuia invocă următoarele argumente:

- instanța de apel, la numirea pedepsei inculpatului nu a ținut cont de legea materială cât și de legislația procesual-penală în vigoare și fără a constata situația de fapt și de drept, a aplicat pedeapsa individualizată contrar prevederilor legale;

- instanța de apel în mod eronat a interpretat și aplicat pe caz prevederile art. 75 Cod penal la alegerea și aplicarea pedepsei numite inculpatului, nu a ținut cont de circumstanțele prezentei cauze penale, consecințele survenite și comportamentul acestuia pe parcursul procesului penal;

- instanța de apel a constatat în mod eronat oportunitatea aplicării pe caz a unei pedepse prea blânde cu suspendare, pedeapsă care nu va asigura atingerea scopurilor prevăzute de art. 61 Cod penal;

- instanța de apel a acționat în derogare de la prevederile art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală;

- instanța nu a ținut cont de faptul că, infracțiunea comisă de inculpat face parte din categoria celor grave, iar la numirea categoriei pedepsei acest fapt urma a fi apreciat prin prisma art. 75 Cod penal;

- prin soluția dispusă de instanța de apel nu a fost atins scopul pedepsei prevăzute de legiuitor în art. 217¹ alin.(3) lit. f) Cod penal, astfel, inculpatul prin acțiunile sale ilegale a atentat asupra sănătății publice și conviețuirii sociale;

- impactul pedepsei asupra societății și persoanelor care sânt predispuse spre comiterea infracțiunilor analogice, or, după câte este cunoscut unul din scopurile pedepsei penale prevăzute de art. 61 Cod penal, este de a fi preîntâmpinate săvârșirea de noi infracțiuni;

- prin aplicarea pedepsei minime prevăzute de norma penală, în acest caz nu se v-a restabili echitatea socială, corectarea inculpatului, prevenirea din partea acestuia, precum și altor persoane de noi infracțiuni și nu v-a constitui o garanție și o asigurare bună a funcționării întregului sistem de securitate a țării, iar drepturile și libertățile consfințite în Constituția RM și alte legi ale RM nu vor li apărate;

- instanța de apel fără a constata careva circumstanțe atenuante a diminuat pedeapsa numită inculpatului la minimul sancțiunii normei penale de care a fost învinuit, iar acest fapt contravine principiilor prevăzute în dispoziția art. 75 Cod penal;

- circumstanțele atenuante, odată constate în cauză și puse la baza stabilirii pedepsei principale, nu mai pot fi invocate ca motivare de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal;

- instanța de apel nu a judecat fondul cauzei în latura pedepsei penale în conformitate cu rigorile legale și i-a aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale.

6.1. Pe cauză nu au fost depuse referințe.

7. Judecând recursul declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție concluzionează că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept de al admite, cu casarea

parțială sau totală a hotărârii atacate, și menținerea hotărârii primei instanțe, când apelul a fost greșit admis.

În recursul declarat, procurorul invocă temeiul stipulat de pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel în cazul aplicării pedepselor individualizate contrar prevederilor legale.

Din conținutul recursului declarat, rezultă că autorul își exprimă dezacordul aplicării suspendării condiționate a executării pedepsei stabilite inculpatului pentru infracțiunea săvârșită, iar instanța de apel eronat a adoptat o hotărâre de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal în privința ultimului, ce reprezintă o soluție de pedeapsă prea blândă, inechitabilă și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunilor comise și a scopului pedepsei penale.

Analizând hotărârea judecătorească atacată sub aspectul menționat, în raport cu circumstanțele cauzei, în prezenta speță, Colegiul penal consideră că, soluția instanței de apel în latura stabilirii modului de executare a pedepsei este neîntemeiată, la adoptarea căreia nu s-a ținut cont în deplină măsură de norma art. 75 Cod penal, ce prevede că persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal.

În continuarea concluziilor sale, instanța de recurs relevă că, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele stabilite de lege, de care sânt obligate să se conducă instanțele de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte. Instanțelor de judecată, legea penală le acordă o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării pedepsei penale, luând în considerație caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana celui vinovat, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținând cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Totodată, Colegiul menționează că persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă, echitabilă, adică în limitele sancțiunii legii în baza căreia persoana a fost condamnată, iar după caz, instanța este în drept de a aplica și prevederile Părții Generale a Codului penal, inclusiv și ale art. 90 Cod penal, în cazul în care nu sunt careva impedimente.

Conform art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane.

În cauză deferită, Colegiul reține că inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 217¹ alin. (3) lit. f) Cod penal, sancțiunea căreia prevede pedeapsa *cu închisoare cu închisoare de la 3 la 7 ani cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 3 la 5 ani* și care potrivit art. 16 alin. (4) Cod penal se clasifică ca infracțiune *gravă*.

Din conținutul sentinței, la capitolul stabilirii pedepsei inculpatului, s-a ținut cont de *gravitatea infracțiunii comise, de existența circumstanțelor atenuante: starea sănătății - este invalid de gradul II, existența unui copil minor la întreținere; personalitatea: anterior judecat; de lipsa circumstanțelor agravante, din care considerente prima instanță a ajuns la concluzia de a-i numi lui Doloton Gh. pedeapsă cu executare reală, pe un termen de 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și exercita activități de administrare și gestionare a substanțelor a căror circulație este interzisă sau limitată, pe un termen de 3 ani.*

Însă, instanța de apel a apreciat, că prima instanță greșit a concluzionat asupra modalității de executare a pedepsei penale de către inculpat sub formă de închisoare, fără a ține cont de scopul și criteriile de individualizare a pedepsei, prevăzute de art. 6, 7, 16, 61, 75-79, 90 Cod penal, precum și de circumstanțele reale ale cauzei, și personalitatea celui vinovat. În cele din urmă, instanța de apel a considerat, că în privința inculpatului poate fi atins scopul legii penale, aplicând prevederile art. 90 Cod penal, învederând *lipsa circumstanțelor agravante, personalitatea ultimului, care este invalid de gradul II, are un copil minor la întreținere, are vârsta de 65 ani, a conștientizat și s-a căit de cele comise.*

Astfel, instanța de apel a conchis că, *o pedeapsă non privativă de libertate este echitabilă la caz, care va atinge scopul legii penale de restabilire a echității sociale, corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane, or, inculpatului urmează a-i fi acordată șansa de a-și corectea conduita și a demonstra că cele comise constituie un incident în biografia acestuia.*

Așadar, instanța de recurs notează că, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnaților prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ei este un incident în viața acestora.

În același rând, Colegiul remarcă că, în textul art. 90 alin. (1) Cod penal, lexemul „*poate*”, oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme.

Îndeplinirea condițiilor de lege, poate fi aplicată sau exclusă la orice etapă a procesului penal, pentru înlăturarea erorii admise la etapa anterioară.

În cadrul instituției suspendării condiționate a executării pedepsei instanța după ce realizează individualizarea pedepsei prin determinarea concretă a

acesteia în baza criteriilor generale de individualizare, completează acest rezultat printr-un act de individualizare a executării pedepsei.

Suspendarea condiționată este o măsură de individualizare a executării pedepsei numită de către instanțele de judecată prin hotărâre de condamnare de a suspenda pe o perioadă anumită executarea pedepsei aplicate, dacă sunt îndeplinite anumite condiții.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii; circumstanțele cauzei și persoana infractorului; aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

La rândul său, Colegiul penal lărgit, constată că la individualizarea pedepsei penale stabilite inculpatului în prezenta speță, instanța de apel a pus accentul mai mult pe personalitatea persoanei vinovate, fără a învedera și alte criterii de individualizare a pedepsei penale, cum ar fi gravitatea infracțiunii săvârșite în ansamblu și influența pedepsei asupra corectării și reeducării vinovatului. Astfel, instanța de recurs consideră, că instanța de apel neîntemeiat a conchis că împrejurările prezentei cauze penale, îndeosebi cele reținute de către această instanță, ce vizează personalitatea inculpatului, sunt suficiente pentru a aplica prevederile art. 90 alin. (1) Cod penal. Prin urmare, Colegiul notează, că la individualizarea pedepsei, prima instanță justificat a ținut cont și de faptul că inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, fiind comisă prin varianta agravată a acesteia.

Astfel, în viziunea instanței de recurs, fapta comisă de inculpat, prezintă un pericol sporit pentru societate, care atentează la securitatea relațiilor sociale cu privire la circulația legală a substanțelor narcotice.

Referitor la gravitatea faptei comise se impune de a menționa că circulația ilegală a substanțelor narcotice constituie un fenomen de sporire a nivelului criminalității și descompunere a bazelor morale ale societății, reprezentând una din cele mai importante probleme sociale, cu atât mai mult că acesta reprezintă tendințe ascendente. Respectiv, în asemenea situații pentru a fi atins scopul legii penale, urmează a se interveni mai prompt, cu aplicarea unei pedepse reale cu executare, pentru ca inculpatul, precum și alte persoane să-și facă concluziile de rigoare, pentru a nu fi admise pe viitor săvârșirea unor astfel de fapte prejudiciabile, calificate ca infracțiuni.

Acestea fiind constatate, Colegiul penal lărgit conchide că infracțiunea comisă de către inculpatul Doloton Gh. constituie un grad sporit de gravitate, care nu poate fi neglijat la stabilirea modului de executare a pedepsei, fiind absolut necesară izolarea acestuia de societate.

Faptul, că la caz sunt reținute și împrejurări referitoare la personalitatea inculpatului, menționate mai sus, ce-i atenuază răspunderea penală, sunt în măsură de a justifica aplicarea unei pedepse cu reducerea termenului, stabilindu-

i-se, una minimă de limită a sancțiunii prevăzute de legea penală, imputată ultimului.

Având în vedere toate împrejurările cauzei, instanța de recurs consideră, că pedeapsa de 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și exercita activități de administrare și gestionare a substanțelor a căror circulație este interzisă sau limitată, pe un termen de 3 ani stabilită în sarcina inculpatului și modalitatea de executare a acesteia, a fost individualizată corect de către prima instanță și în așa fel încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, iar aplicarea unei pedepse mai blânde, poate încuraja pe viitor săvârșirea altor infracțiuni.

În concluzie, Colegiul statuează că pedeapsa stabilită de către instanța de apel cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, suspendând condiționat executarea pedepsei nu este echitabilă, întrucât nu este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane. Practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. De asemenea, o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

În consecință, Colegiul penal lărgit statuează, că pedeapsa individualizată de prima instanță, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Instanța de recurs, în temeiul celor enunțate mai sus, consideră că prima instanță a realizat o individualizare corectă a pedepsei, în corespundere cu prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, fiind motivată și aplicată în limitele prevăzute de lege, hotărârea dată fiind legală și întemeiată.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit constată, că instanța de apel greșit a admis apelul părții apărării și prin pronunțarea unei noi hotărâri prin care a aplicat prevederile art. 90 Cod penal, față de vinovatul Doloton Gh., a comis o eroare de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, adică pedeapsa stabilită a fost individualizată contrar prevederilor legale.

În astfel de condiții, Colegiul conchide că, temeiul la care se referă recurentul, este aplicabil din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, fapt ce determină de a admite recursul, casând decizia instanței de apel, cu menținerea sentinței primei instanțe, în cauza penală în privința lui Doloton Gh.

8. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E:

Admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Scutelnic Cătălin, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 iunie 2017, cu menținerea sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 27 octombrie 2016, în cauza penală în privința lui *Doloton Gheorghe XXXXX*.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 16 martie 2018.

Președinte
Judecătoria

Petru Ursache
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti
Nadejda Toma
Anatolie Țurcan